

ADRIAN PIPER. *Des de 1965*

Presentació als mitjans de comunicació: DIMECRES, 15 D'OCTUBRE de 2003, 11:30 h.

Inauguració: Dijous, 16 d'octubre, 19:30 h.

Dates de l'exposició: del 17 d'octubre de 2003 a l'11 de gener de 2004

Comissària: Sabine Breitwieser. **Producció:** Generali Foundation de Vienna

Aquesta exposició aplega un ampli espectre de l'obra d'Adrian Piper, artista, escriptora i professora de filosofia nascuda a Harlem (Nova York) el 1948. Després d'una petita selecció de les pintures de la seva primera època, com ara *LSD Void* (1965) i *Alice in Wonderland* (1966), es mostren gairebé en la seva totalitat les obres conceptuals dels anys seixanta, la documentació de les seves *performances*, les seves instal·lacions més conegudes, com també alguns treballs actuals.

Adrian Piper va començar a estudiar filosofia als anys setanta i des de llavors ha exercit com a professora universitària. La seva formació acadèmica, juntament amb el seu interès primerenc per la pràctica del ioga i el vedanta, la filosofia fonamental de l'hinduisme, són inseparables del seu treball artístic. És una de les artistes precursors en la utilització de la cultura popular en la seva obra, en la qual conviuen fragments d'Emmanuel Kant, Aretha Franklin, aspectes de la vida quotidiana, música funk, la cultura afroamericana i especialment els prejudicis envers ella mateixa. La seva obra analitza i planteja de manera directa temes com ara els estereotips racistes, la xenofòbia i la naturalesa humanes, i ho fa evitant un "llenguatge artístic" elitista.

Amb els seus treballs –instal·lacions, treballs fotogràfics o dibuixos–, Piper intenta crear situacions en les quals els espectadors puguin reaccionar de manera immediata i sorprendre's dels seus propis impulsos. A partir d'aquesta idea han sorgit un seguit de treballs que fan servir conceptes com ara "aquí", "ara", "jo", "tu/vostè", "això", i que tot sovint contenen elements de provocació directa a l'espectador. Un altre dels conceptes subjacents al llarg de la seva trajectòria és el de *meta-art*, amb el qual Piper fa referència al fet de mostrar obertament l'activitat, els processos de reflexió, els procediments i les condicions en la producció de qualsevol tipus d'art.

Qüestions com la manera en què l'espectador percep l'obra d'art i el paper que l'artista tria assumir, les possibilitats que té l'art de comunicar amb eficàcia qüestions polítiques i socials, i finalment la manera de plantejar aquesta confrontació de manera que no provoqui simples reaccions estètiques, constitueixen els objectius centrals que Adrian Piper persegueix amb la seva obra. Lluny de qualsevol tradició formalista, Piper defineix l'obra com la reacció de l'espectador davant d'ella, i el seu paper com a artista com a "paradigma de la societat". L'artista reflecteix en el seu treball –i d'aquesta manera, posa al descobert– el tracte que li dona la societat com a subjecte concret: dona, afroamericana i artista. Des d'aquesta perspectiva, l'obra d'art i el subjecte artístic s'integren i el seu treball no es defineix com a art polític, sinó com una activitat específicament política.

Més informació i/o material gràfic:

Servei de Premsa del MACBA - Tel. 93 412 08 10 - fax 93 412 46 02 - e-mail: press@macba.es

ADRIAN PIPER. *Des de 1965*

Inauguració: Dijous, 16 d'octubre, 19:30 h.

Dates de l'exposició: del 17 d'octubre de 2003 a l'11 de gener de 2004

Comissària: Sabine Breitwieser

Producció: Generali Foundation de Vienna

Exposició realitzada amb la col.laboració de:

Patrocinador de comunicació: El País

Amb el suport de: Consolat General dels EUA, Barcelona

Aquesta exposició aplega un ampli espectre de l'obra d'Adrian Piper, artista, escriptora i professora de filosofia nascuda a Harlem (Nova York) el 1948. Després d'una petita selecció de les pintures de la seva primera època, com ara *LSD Void* (1965) i *Alice in Wonderland* (1966), es mostren gairebé en la seva totalitat les obres conceptuals dels anys seixanta, la documentació de les seves *performances*, les seves instal·lacions més conegudes, com també alguns treballs actuals.

"En la societat en què vull viure, per exemple, no hi ha odis ni les pors racistes subliminals que *Jo personifico* (*I Embody*, 1975). Tampoc no haig de dibuixar un *Autoretrat exagerant els meus trets negroides* (*Self-Portrait Exaggerating My Negroid Features*, 1981), perquè la meva herència racial mai no s'ha posat en dubte. En aquesta societat que entreveig no cal fer *Lliçons de funk* (*Funk Lessons*, 1983), perquè els llenguatges de la cultura negra de classe treballadora no són objecte d'acritud ni de menyspreu. Tampoc no són les meves (*Targetes*) de visita (*My Calling Cards*), núm. 1 i núm. 2 (1986 d'ara endavant) antídots necessaris per a les presumpcions arrogants de racisme o sexisme: no cal avisar ningú del meu origen racial en sopars i còctels, perquè ningú no és procliu a condemnar-ho; no cal

demanar a ningú que no envaeixi la meua intimitat en un espai públic, perquè ningú no està disposat a fer-ho. També, en aquesta societat que albiro, ningú no té *Malsons de vainilla* (*Vanilla Nightmares*, 1986), per la qual cosa ningú no necessita fer-hi front o exorcitzar-los; no hi ha cabuda per a les qüestions relacionades amb el grau de contacte personal real amb els negres que estan massa *Prop de casa* (*Close to Home*, 1987) perquè una societat totalment integrada fa que siguin supèrflues.”

Adrian Piper. *Xenofòbia i el present índexic I*: assaig, febrer del 1989

Adrian Piper va començar a estudiar filosofia als anys setanta i des de llavors ha exercit com a professora universitària. La seva formació acadèmica, juntament amb el seu interès primerenc per la pràctica del ioga i el vedanta, la filosofia fonamental de l'hinduisme, són inseparables del seu treball artístic. És una de les artistes precursors en la utilització de la cultura popular en la seva obra, en la qual conviuen fragments d'Emmanuel Kant, Aretha Franklin, aspectes de la vida quotidiana, música funk, la cultura afroamericana i especialment els prejudicis envers ella mateixa. La seva obra analitza i planteja de manera directa temes com ara els estereotips racistes, la xenofòbia i la naturalesa humanes, i ho fa evitant un “llenguatge artístic” elitista. En canvi, amb els seus treballs –ja sia instal·lacions, treballs fotogràfics o dibuixos–, Piper intenta crear situacions en les quals els espectadors puguin reaccionar de manera immediata i sorprendre's dels seus propis impulsos. A partir d'aquesta idea –a la qual es refereix amb l'expressió “present índexic”– han sorgit un seguit de treballs que fan servir conceptes com ara “aquí”, “ara”, “jo”, “tu/vostè”, “això”, i que tot sovint contenen elements de provocació directa a l'espectador. Un altre dels conceptes subjacents al llarg de la seva trajectòria és el de *meta-art*, amb el qual Piper fa referència al fet de mostrar obertament l'activitat, els processos de reflexió, els procediments i les condicions en la producció de qualsevol tipus d'art.

Una de les influències més significatives que Adrian Piper va rebre en els seus anys de formació artística va ser la trobada amb les obres i els textos sobre art conceptual de Sol LeWitt. De fet, va participar de ben jove en l'exposició *Concept Art* (1969 a Leverkusen) i, al cap d'un any, en la ja llegendaria *Information* del Museum of Modern Art de Nova York. De la mateixa manera que altres artistes conceptuals, durant els anys seixanta va centrar la seva atenció en el llenguatge, amb la intenció d'explorar "aquells objectes que remetent a conceptes i idees que van més enllà de la seva funció estàndard, però que al mateix temps es refereixen a ells mateixos". Les seves primeres obres van ser instal·lacions de cintes adhesives o de folis de plàstic i altres matèries artificials que l'artista enganxava a terra en forma de retícula, com ara *Untitled Four-Part Floor Construction* (1968). Però la major part van ser treballs en paper fets amb textos, nombres, dibuixos o fotografies, el tema dels quals era el problema dels aspectes relacionats amb l'espai i el temps. De fet, la primera exposició d'Adrian Piper en solitari, amb el títol de *postal art exhibition*, va tenir lloc a la revista *0 to 9 Press*, editada a Nova York per Vito Acconci i Bernadette Mayer.

A partir de llavors, els treballs purament textuais van començar a ser substituïts per la inclusió d'altres conceptes que implicaven so, acció o la participació dels espectadors, i que es materialitzaven en la presentació de *performances*. Un exemple n'és *Five Unrelated Time-Pieces*, més endavant titulada *Meat into Meat* (1968), amb la qual Piper volia documentar el procés de transformació de quatre hamburgueses, amb l'envasat, la preparació i la consumició per part del llavors company de l'artista, David Rosner. A la sèrie *Hypothesis* (1968-1970) Piper va començar a treballar el seu propi cos com a objecte d'art conceptual, i el feia servir com una mercaderia artística sexuada i ètnicament estereotipada. En dos eixos que representaven el temps i l'espai, Piper examinava i documentava ocupacions i percepcions rutinàries i personals com ara llegir el diari, passejar pel seu apartament o anar a comprar.

Això no obstant, un seguit d'esdeveniments polítics i socials esdevinguts el 1970, com ara la invasió de Cambodja, el moviment d'alliberament de la dona i les revoltes d'estudiants, van provocar en Piper un canvi de rumb respecte del que havia fet fins llavors, i li van desvetllar la necessitat de reflexionar en profunditat sobre la seva posició com a artista, com a dona i com a negra en la societat. L'art conceptual va deixar de semblar-li un mitjà vàlid per expressar la seva posició estètica, en la qual volia tractar nocions com la xenofòbia, la identitat, el fet de ser diferent i la percepció del subjecte segons la classe social i la raça. En aquest sentit, contextos artístics com les galeries, els museus o les performances van començar a semblar-li inadequats per al seu concepte de l'artista com a "agent catalitzador que desencadena un canvi en l'espectador". Però, sobretot, el que més interessava a Piper era mostrar el seu art de manera imperceptible en situacions no artístiques.

Això es fa palès especialment a la sèrie *Catalysis* (1970) i a *Food for the Spirit* (1971). L'artista es trobava enmig d'una cura de dejú i practicant regularment el ioga quan la lectura de la *Crítica de la raó pura* d'Emmanuel Kant la va embriagar de tal manera que, per no perdre el contacte amb el món físic, es va haver de fotografiar sovint davant el mirall. La seva sèrie *Mythic-Being*, un *alter ego* en forma d'home de color en el qual durant els anys setanta "es va ficar" diverses vegades, també denota l'influx de la lectura de Kant.

A *Art for the Art-World Surface Pattern* (1976) podem veure les paraules "NOT A PERFORMANCE" sobre un *collage* de retalls de diari amb fotos d'esdeveniments polítics amb el qual Adrian Piper ha empaperat una petita habitació on poden entrar els visitants. Pels altaveus d'aquesta instal·lació se senten justificacions amb les quals, com a espectadors, intentem evitar enfrontar-nos a aquests problemes i reaccionar-hi. En les seves *Funk Lessons* (1982-1984) els espectadors eren convidats a escoltar i ballar música *funk* per "aprendre" dels negres d'una manera divertida sobre els estereotips racistes. Les targetes de visita *My Calling (Cards #1 y #2)*, de 1986-1990, que repartia entre els presents en les situacions pertinents,

constituïen una eficaç crítica quotidiana contra les expressions racistes o sexistes. Algunes d'aquestes estratègies provenen de la seva llarga experiència en la pràctica del ioga, com la seva actual sèrie d'obres *Color Wheel-Series* (2000), en les quals fa servir la paleta de colors per determinar el color de la pell dels tres caps representats en cada una de les taules.

Qüestions com la manera en què l'espectador percep l'obra d'art i el paper que l'artista tria assumir, les possibilitats que té l'art de comunicar amb eficàcia qüestions polítiques i socials, i finalment la manera de plantejar aquesta confrontació de manera que no provoqui simples reaccions estètiques, constitueixen els objectius centrals que Adrian Piper persegueix amb la seva obra. Lluny de qualsevol tradició formalista, Piper defineix l'obra com la reacció de l'espectador davant d'ella, i el seu paper com a artista com a "paradigma de la societat". L'artista reflecteix en el seu treball –i d'aquesta manera, posa al descobert– el tracte que li dona la societat com a subjecte concret: dona, afroamericana i artista. Des d'aquesta perspectiva, l'obra d'art i el subjecte artístic s'integren i el seu treball no es defineix com a art polític, sinó com una activitat específicament política.

Itinerància de l'exposició d'Adrian Piper:

Generali Foundation Vienna: 17 de maig - 18 d'agost de 2002

IAC, Villeurbanne: 30 de gener - 25 de maig de 2003

MACBA, Barcelona: 17 d'octubre de 2003 – 11 de gener de 2004

Per a més informació i/o material gràfic:
Servei de Premsa i RRPP del MACBA
Plaça dels Àngels, 1 - 08001 Barcelona
Tel. 93 412 08 10 - fax 93 412 46 02
e-mail: press@macba.es